

υπολείπεται... Φαίνεται ότι μ' ἐλυπήθη
ὁ θεός· νομίζω ότι βλέπω τὰς πρώτας
λάμψεις τῆς αύγης.

Ἐπτά!

Ἐπτὰ ἡ ὥρα! τί χαρά! "Αφοσα κλειστά
τὰ φύλλα τῶν παραθύρων μου καὶ δὲν
εἶδα πότε ἔξημέρωσε. Ἐμπρός! ὥρα νὰ
σπικωθῶ. Περιεργον πρᾶγμα. Εάν ἔχῃ τις
ὅδηγον ὑπομονὴν δύναται κάλλιστα νὰ
διέλθῃ τὰ ὥρας τῆς αὔπνιας του χωρίς
νά το καταλάβῃ. Πόσον ταχέως παρῆλθον
αἱ ὥραι!

Ὀκτώ!

— Ὀκτώ! Πότε ἐπέρασε μία ὥρα; Γρί-
γορα λοιπὸν νὰ μὴ ἀργήσω. Ἀλλά μου
φαίνεται ότι θά μ' ἐπῆρε καὶ δὲν ὑπνος!

Παράξενον! Καὶ ἐγώ ἐνόμισα ότι δὲν
ἐκούπηθην διόλου. Ἀλλά χαίρω, διότι τέ-
λος πάντων ἥλθε τὸ πρωΐ.... Ἐμπρός
ἀς μὴ βραδύνω. Καὶ ἔχω μίαν διάθεστιν!

Ἐννέα!

— Ω! ὡ! Καὶ δὲν ἥλθε κανεὶς νά μ'
ἔξυπνήσῃ....

Δέκα!

— Δέκα! Ἀδύνατον! "Εκαμα λάθος εἰς
τὸ μέτρομα!....

Ἐπηδόσα διὰ μιᾶς ἀπὸ τῆς κλίνης καὶ
τρέχω γυμνόπους εἰς τὸ παράθυρον καὶ
το ἀνοίγω βιαίως.

Ω κατάπτωσις καὶ ἀποτυχία!

Ο δρόμος ἔρημος. Οὐδεὶς διαβάτης,
οὐδεὶς κλητήρα.

Οἱ φανοὶ διψαλέοι διαχέουσι τὸ ωχρὸν
φωταέριον καὶ δωδεκάς ἀστέρων λάμπου-
σιν ἐπὶ τοῦ στερεόματος.

Οὐδὲν πλέον!

Ἐν τῇ σιωπηλῇ ἔρημίᾳ τῆς νυκτὸς ἡ-
κούσθη αὐθὶς ἡ ἀργυρόποχος φωνὴ τοῦ ω-
ρολογίου.

Ἐνδεκα!

Ἐνδεκα ἡ ὥρα.... Μάλιστα, ἔνδεκα
πρό... τοῦ μεσονυκτίου!

Σκυθρωπός, βραδέως ἀναβαίνω εἰς τὴν
κλίνην μου καὶ περιστρέφομαι ἐπὶ τοῦ
στρώματός μου ἐπιπόνως καταγρονθοκο-
πῶν λυσαλέως τὸ προσκεφάλαιόν μου....

Καὶ οὕτω καὶ ἔξης ἔως ὅτου ἔξημέρωσε.

Ἀλλὰ τόσον ἥπιν καταβεβλημένος καὶ
ἔξηντλημένος ὑπὸ τοῦ κόπου καὶ τῆς ἀ-
γωνίας, ὥστε δέν μου ἔκαμνε καρδιά νὰ
ξεκολλήσω ἀπὸ τὴν κλίνην.

Τέλος πάντων μετὰ πολλὰ εὐρέθην ἐν-
δεδυμένος καὶ ἐκάθιδα εἰς τὸ γραφεῖον
μου ἡμίσειαν ὥραν βραδύτερον παρ' ὅσον
εἶχον δρίσῃ ὅτε χθὲς τὴν νύκτα κατε-
κλίθην.

**Φ.

ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΕΝΕΦ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ

(συνέξεις ίδε σ. 14.)

Τὴν ἡμέραν περὶ ἣς εἶπον ἀνωτέρω, με-
τέβην κατὰ τὸ σύγνθετος εἰς τὸν κῆπον,
καὶ ἀφ' οὐ μάτιν ἔξητασα πάσας τὰς
δενδροστοιχίας (οἱ κόρακες πιθανῶς μ' ἀ-
νεγνώρισαν καὶ ἔκραζον μακρόθεν), ἐπλο-
σίασα τυχαίως τὸν χαμπλὸν φράκτην,

ὅστις ἔχωριζε τὰ κτήματά μας ἀπὸ τῆς
στενῆς λωρίδος τῆς γῆς, πήτις ὅτο ὁ κῆ-
πος τῆς δεξιᾶς πτέρυγος.

Ἐν φέβριδίζον κάτω νεύων τὴν κεφα-
λήν, ἀκούω αἴφνης φωνάς. Παραπορῷ ὑ-
περάνω τοῦ φράκτου καὶ μένω καθηλω-
μένος. Παράξενον θέαμα ἐνεφανίσθη πρὸ^τ
τῶν ὄφθαλμῶν μου.

Οὐδίγια βήματα μακράν μου, κατὰ τὸ ὄ-
δενδρον μέρος τοῦ κύπου μεταξὺ τῶν ἴ-
δαιων βάτων, αἴτινες εἶχον πρασίνους ἔτι
τοὺς καρπούς, ἵστατο ὑψηλὴ καὶ φαδινὴ^ν
νεᾶνις, ἐνδεδυμένη ἐσθῆτα φόδροφους φά-
δωταν καὶ φοροῦσα μετάξινον μαντήλιον
λευκὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς· περὶ αὐτὸν δὲ
συνεθλίσθη τέσσαρες νέοι, καὶ ἡ νέα
κατὰ διαδοχὴν ἔτυπτεν αὐτοὺς εἰς τὸ μέ-
τωπον διάγνθεων τεφροχρόνων, τῶν δόποιων
δὲν εἰξεύω τὸ δνομα, ἀλλὰ τὰ παιδία συ-
χνάκις ἔχουσιν αὐτὰ εἰς τὰς χειράς των.
Τὰ ἄνθη ταῦτα ἔχουσι σχῆμα μικρῶν σακ-
κιδίων καὶ διαρρηγύνονται μετὰ κρότου
ὅταν τις τὰ κτυπήσῃ ἐπὶ σῶματος σκλη-
ροῦ.

Οἱ νέοι ὑπεβάλλοντο λίαν προθύμως εἰς
τὸν χειρισμὸν τοῦτον, εἰς δὲ τὰς κινήσεις
τῆς νεάνιδος (διότι ἔδειπον αὐτὸν ἐν
κατατομῇ) ἐνυπῆρχεν οὐκ οἰδά τι τόσον
χαρίεν, ἐπιβλητικόν, θωπευτικόν, σκωπτι-
κὸν καὶ θελκτικόν, ὥστε μικροῦ δεῖν ἀνε-
φώνησα ὑπὸ ἐκπλήξεως καὶ ἥδονῆς. Καὶ
ἄντι πάσης θυσίας νομίζω θὰ ἥθελον νὰ
αἰσθανθῶ καὶ ἐγώ ἐπὶ τοῦ μετώπου μου
τὴν σύγκρουσιν τῶν κομψῶν ἔκεινων δα-
κτύλων.

Τὸ ὄπλον μου ὀλισθῆσαν ἐκύλισεν ἐπὶ^τ
τῶν χόρτων. Ἐλασμόντα τὰ πάντα, κα-
τέτρωγον διὰ τοῦ βλέμματος τὴν κομψὴν
ἔκεινων σκιαγραφίαν καὶ τὸν μικρὸν τρά-
χηλον, καὶ τὰς κομψὰς χειράς, καὶ τὴν
ξανθὴν κόμην, τὴν ἐλαφρῶς ἄτακτον ὑπὸ^τ
τὸ λευκὸν μετάξινον μαντήλιον, καὶ τὸν
καμμύνοντα ἔκεινον ἔξυπνον ὄφθαλμόν,
καὶ τὰς βλεφαρίδας ἔκεινας, καὶ τὴν ὑπ-
αὐτῶν σκιαζούμενην ἀδρὰν παρειάν.

— Νέε! νέε! ἥκούσθη αἴφνης πλησίον
μου φωνὴ, εἶνε ἀπυγορευμένον νὰ βλέπῃς
οὕτω πως τὰς ξένας; νεάνιδας.

Ανεσκιρτησα καὶ ἀπέμεινα ως ἀπολε-
λιθωμένος!... Πλησίον μου ἀπὸ τῆς ἀ-
λλῆς πλευράς τοῦ φράκτη ύστατο ἀνήρ
ἔχων κόμην μέλαιναν βραχύτριχα καὶ με-
παρετίρει εἰρωνικῶς πως· ταυτοχρόνως
δὲ ἡ νεᾶνις ἐστράψη πρὸς ἐμέ.. Παρετί-
ρησα δύο δύματα μεγάλα τεφροχρόνα ἐπὶ^τ
προσώπου εὐκινήτου καὶ ζωηροῦ, ἀλλ' αἴφνης τὸ πρόσωπον ἔκεινον ὀλόκληρον
ἐψωτίσθη ὑπὸ γέλωτος. Οἱ λευκοὶ δόντες
ἐσπινθησαν δέσμων καὶ τὰ βλέφαρα ἀνυ-
ψώθησαν ἀστείως πως.

Κατεκοκκίνισα· ἀνέλαβον ζωηρῶς τὸ ὄ-
πλον μου καὶ, καταδιωκόμενος ὑπὸ τῶν
ἀντηχούντων ἀλλ' ἀνευτίνας κακίας γε-
λώτων, κατέθυγον εἰς τὸ δωμάτιον μου,
καὶ ἔξηπλαθην· ἐπὶ τῆς κλίνης, κρύπτων
τὸ πρόσωπόν μου ἐντὸς τῶν χειρῶν μου.

Ἡ καρδιά μου ἐπαλλελεῖ ἐν τῷ στήθει
μου σφοδρότατα, ἡσχυνόμην δύμας εὐδαιμονίας. Συγκίνη-
σις ἀγνωστός με κατετάρατε.

Ἄναπαυθείς, διώρθωσα τὴν κόμην μου,
ἐψήκτρισα τὰ ἐνδύματά μου καὶ κατέβην

νὰ πίωμεν τὸ τέλιον. Η εἰκὼν τῆς νεάνι-
δος παρίστατο ἀδιαλείπτως ἐνώπιον μου.
Ἡ καρδιά μου δὲν ἐπαλλελεῖ πλέον τόσον
σφοδρῶς, ἀλλ' ἐπιέζετο ὡς ὑπὸ πιεσιν
σφετονταν καὶ γλυκεῖαν.

— Τί ἔχεις; μὲν ἡρώτησεν αἴφνης ὁ πα-
τέρας μου. Ἐφόνευσες κανένα κόρακα;

Ἡ θέλησα νά τῷ διηγηθῶ τὰ πάντα, ἀλλ'
ἐκρατήθην καὶ ἐμειδίασα κατ' ἐμαυτόν.

Τὴν ἐσπέραν, δτε ἐμελλὼν νὰ κατακλι-
θῶ, περιπλήθων, οὐδὲ ἐγώ εἰξεύρω διατί, τὸ
δωμάτιον μου τρίς, ἀναπιδῶν διά του
ἐνδός ποδός, πλειστά κόμην μου διὰ
μυραλοιφῆς, καὶ τέλος κατεκλίθην, κοι-
μηθεὶς δὲν τὴν νύκτα περιπλάνητον.

Τὴν αὐγὴν ἔξυπνοσα ὀλίγον, ὑπαν-
γειρα τὴν κεφαλήν μου, παρετίρησα περὶ^τ
ἔμε μετὰ παραφορᾶς, καὶ πάλιν ἀπεκοι-
μήθην.

Γ'

«Πῶς νά τους γνωρίσω!» Τοῦτο διενοή-
θην πρῶτον δύμας εὑσπνήσας τὸ πρωΐ.

Πρὶν πίωμεν τὸ τέλιον, κατέβην εἰς τὸν
κῆπον, ἀλλὰ δὲν ἐπλούσιασα πολὺ εἰς τὸν
φράκτην. Οὐδένα εἶδον.

Μετὰ τὸ τέλιον διῆλθον πολλάκις πρὸ^τ
τῆς προσδόψεως τῆς κατοικίας τῶν γειτο-
νῶν μας, καὶ μακρόθεν ἐφριπτὸν βλέμ-
ματα λαθοῖσα πρὸς τὰ παράθυρά των...
Μοὶ ἐφάνη δὲ ὅτι τὸ πρόσωπον ἐκ εἰναὶς
ἥπισθεν τοῦ παραπετάσματος καὶ ἐν-
τρομοῖς ἀπεμαρύνθην ὅτι τάχιστα.

«Καὶ δύμας πρέπει ὅπως δὴποτε νά τους
γνωρίσω» διενοήθην πλανώμενος ἀσκόπως
ἀνά τὴν ἀμυδρὴν ἐκτασίν τὴν μέχρι τῆς
βάσεως τοῦ τείχους τοῦ περιβόλου.

«Ἀλλὰ πῶς; Ιδού τὸ πρόβλημα.»

Ανεπόλισα τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας
τῆς χθεσὶν δυναντήσεως μας, ἀναπαρί-
στατο δὲ ἐνώπιον μου συχνότατα, ἀγνοῶ
διατί, ὁ γέλως της καθ' ἓν στιγμὴν μ'
ἐσκωψεν... Ἐν φὲ δὲ ἐγώ ἐταραπτόμην καὶ
ποικίλα σχέδια συνεδύαζον, ἡ τύχη εἶχεν
ἡδη ἐργασθῆ ὑπὲρ ἐμοῦ.

Ἐν τῇ ἀπουσίᾳ μου ἡ μήτηρ μου εἶχε
λαβὴ παρὰ τῆς νέας γειτονίδης ἐπιστο-
λὴν ἐπὶ χάρτου τεφροχρόνου, ἐσφραγισμένην
διά σφραγιστικοῦ τροχίσκου φαιοῦ, ἐκ τῶν
ἐν χρήσει εἰς πρότιστην τῶν πωμά-
των φιαλῶν, αἴτινες περιέχουσιν οἶνον εὐ-
θυνόν. Διὰ τῆς ἐπιστολῆς δὲ ταύτης, γε-
γραμμένης μετὰ πολλῶν σφαλμάτων καὶ
ἀμελῶς πως, ἡ πριγκίπισσα παρεκάλει
τὴν μπτέρα μου νά τη παρασχῃ προστα-
σίαν. Η μήτηρ μου, ως ἔγραφεν ἡ πριγ-
κίπισσα, εἶχε σχέδεις φιλικὰς μετὰ σπου-
δαῖων ἀνδρῶν, οἵτινες εἶχον εἰς χειράς των
τὴν τύχην τῆς πριγκίπισσης καὶ τῶν
τέκνων της εἶχε δέ, ως φαίνεται, σπου-
δαιοτάτας δίκας, αἴτινες ἔξηπτωντο ἐξ
κείνων.

«Ἐύγενὲς τά την κοιρία, ἔγραφεν
ἡ πριγκίπισσα, ἀ πὸ τί νομαὶ πρὸς
ι μάς ως ἐγένης πρὸς τὴν πριγκίπισσην
μετὰ πολλῆς πορθυμίας δράτο τίς
περιστάσεως ταύτης...»

Ἐν τέλει δὲ τῆς ἐπιστολῆς ἔζητε παρὰ^τ
τῆς μπτέρος μου τὴν ἀδειαν νὰ ἔλθῃ εἰς
ἐπίσκεψιν της.

Ἐύρον τὴν μπτέρα μου δύσθυμον· δ πα-

τηρού μου δὲν πότε έν τῇ οἰκίᾳ, καὶ κατ' ἀκολουθίαν οὐδένα είχε νάζητήσῃ τὴν γνώμην του. Νὰ μὴν ἀπαντήσῃ δὲ εἰς «εὔγενη κυρίαν» καὶ ἔτι μᾶλλον πριγκίπισσαν πότε τῶν ἀδυνάτων· ἀλλὰ καὶ δὲν εἰσεγενέντος πῶς νάζητήσῃ. Νὰ ἀπαντήσῃ ὡσδιστί, δὲν ἀπήντα, διότι δὲν πότε ήσκημένη εἰς τὴν ὁμοιότηταν ὁθογραφίαν, καὶ δὲν θελεῖ νάζητηθῆν· νάζητηθῆν· δὲν θεωρεῖται τῇ ἐφαίνετο ἀποτον.

Ἐχάρον δὲ ιδοῦσά με ἑρχόμενον καὶ μ' εἶπε νάζητηθῆνες εἰς τῆς πριγκίπισσης, καὶ νάζητηθῆνες εἰς αὐτὴν διὰ ζωσίς διτὸς μου πότε πάντοτε πρόθυμος νάζητηθῆνες εἰς τὴν Αὐτῆς 'Εξοχότητα καὶ τὴν παρεκάλει νάζητηθῆναν τὴν ἴδη περὶ τὴν μαρτυρίαν.

Ἡ ἀπροσδόκιτος αὕτη καὶ ταχεῖα ἐκπλήρωσις τῶν μυχιατάτων μου πόθων μὲ κατηφόρων ἄμα καὶ με κατεφόρισε. 'Αλλ' ὅμως κατέστειλα τὴν ταραχήν μου καὶ ἀνέβην εἰς τὸ δωμάτιον μου νάζητηθῆναν τὸν καινούργιον λαιμοδέτην μου καὶ τὸ ἔνδυμά μου' διότι ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐφόρουν ἀκόμη κοντὸν φόρεμα καὶ μεγάλην τραχυλιάν, καὶ τοι προχίζε νάζητηθῆνα μη μ' ἀρέσκη.

Δ'

Κατεχόμενος δόλος ὑπὸ ταραχῆς ἀκουσίου, εἰσῆλθον εἰς τὸ στενὸν καὶ ἀπεριποίητον πρόθυμον τῆς πτέρυγος. Γηραιός θεράπων πολὺς προσῆλθεν εἰς συνάντησίν μου. Τὸ πλιοκαές πρόσωπόν του πότε χαλκόχρουν, οἱ στυγνοὶ ὄφθαλμοι του πότε μικροὶ ὡς τοῦ χοιριδίου, οἱ κρόταφοι καὶ τὸ μέτωπον πότε μαρτυρισμένοι τόσον βαθέως, δόσον οὐδέποτε εἶχον ἴδη.

Ἐκούμιζεν ἐντὸς πινακίου τὸν ἀπογεγυμνωμένον σκελετὸν ἑργας, καὶ διὰ τοῦ ποδός του ἐκλεισε τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἢν εἶχεν ἀνοίξῃ ὅπισθέν του.

Μὲ πρώτηδε ἀκονικῶς.

— Τί ἀγαπᾶτε;

— Εἶνε μέσα ἡ πριγκίπισσα Ζασενίν:

— Βονιφάτιε! ἐφώνησεν ἀπὸ τῆς κλεισθείσης θύρας γυναικεία φωνή ὑποτρέμουσα.

Ο γηραιός θεράπων ἔστρεψε τὰ νῶτα, καὶ ἀποθέσας κατὰ γῆς τὸ πινάκιον του εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὸ δωμάτιον. 'Οτε δὲ ἔστρεψε, παρετίρησε τὸ ἐφθαρμένον τῆς στολῆς του, πῆτις εἶχεν ὅπισθα ἐν μόνον κομβίον χάλκινον μετὰ στέμματος, κοκκινωπὸν ὑπὸ τῆς σκωρίας.

— Ἐπῆγες ἔξω; ἐπανέλαβεν ἡ αὐτὴ γυναικεία φωνή.

Ο θεράπων ἐψήθυρισε.

— Αῖ! κάποιος πάλιθε! εἶπεν ἡ αὐτὴ φωνή· ὡς τοῦς τῶν γειτόνων; Καλά, εἶπε τοῦ νάζητηθῆνα.

— Ορίστε εἰς τὴν αἴθουσαν, εἶπεν ὡς θεράπων, ἐξελθῶν πάλιν καὶ ἀναλαβῶν ἀπὸ κατὰ γῆς τὸ πινάκιον.

Διὰ ταχείας κινήσεως διώρθωσα τὸ ἔνδυμά μου καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν «αἴθουσαν».

Ἔτο δὲ αὕτη μικρὸν δωμάτιον καθαρωτατὸν μετὰ εὐτελῶν ἐπίπλων διπυθητημένων ὡς ἐν βίᾳ. Παρὰ τὸ παράθυρον, ἐν καθέδρᾳ, ἵς ὡς ἔτερος βραχίων πότε τεθραυσμένος, ἐκάθητο γυνὴ ὡς πεντηκοτοῦτις ἀνευ κεκρυφάλου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, δυσβεδῆς, φοροῦσα ἐσθῆτα παλαιὰν πρα-

σίννην, καὶ μαντίλιον μάλλινον ποικιλόχρουν περὶ τὸν τράχηλον.

Οι μικροὶ μέλανες αὐτῆς ὄφθαλμοι ἐφαίνοντο θέλοντες νάζητηθῆνα.

Προχωρήσας ἐχαιρέτισα.

— Πρόδε τὴν κυρίαν πριγκίπισσαν Ζασενίν ἔχω τὴν τιμὴν νάζητηθῆνα.

— Εἶμαι ἡ πριγκίπισσα Ζασενίν, καὶ ὑμεῖς, εἰσθε ὡς τοῦς τῆς κυρίας Β...;

— Μάλιστα. "Ἐρχομαι κατ' ἐντολὴν τῆς μπτρᾶς μου.

— Καθίσατε, σᾶς παρακαλῶ. Βονιφάτιε, ποῦ είνε τὰ κλειδιά μου; μάπως τα είδες;

'Ανεκοίνωσα εἰς τὴν κυρίαν Ζασενίν τὴν ἀπάντησιν τὴν μπτρᾶς μου εἰς τὴν ἐπιστολὴν της. Μὲ πάντας κρούουσα ὡς τύμπανον τὴν ὑαλὸν τοῦ παραθύρου διὰ τῶν ἐριθρῶν χονδρῶν δακτύλων της· μετὰ δὲ τὸ τέλος τῆς δημιαίας μου προσῆλθε πάλιν ἐπ' ἐμοῦ τοὺς ὄφθαλμούς της.

— Πολὺ καλά· θὰ ἔλθω ἀνευ ἀναδολῆς, εἶπεν ἀλλὰ πόσον νέος εἰσθε ἀκόμη! Πόσων ἐτῶν εἰσθε; μ' ἐπιτρέπετε νά σας ἐρωτήσω.

— Δεκαέξι ἐτῶν, ἀπεκρίθην οὐχὶ ἀνευ τινὸς ἐνδοιασμοῦ.

— Η πριγκίπισσα ἔξηγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου τῆς χερτία πιμελῶν κατάγραφα διὰ γραφῆς λεπτῆς, ἔφερεν αὐτὰ εἰς τὴν ψίνα της καὶ προχίζε νά τα ἐξετάζῃ.

— Καλὴ πλικία, εἶπεν αἰθνης παραπομένη ἐπὶ τῆς σδρας της. 'Τιμεῖς δέ, σᾶς παρακαλῶ, ἐδῶ ὅλα μας είνε ἀπλά.

— «Παραπόλι ἀπλᾶ», διενοίθην, ἀποβλέπων μετ' ἀκουσίου ἀπδίας ἐπὶ τοῦ ὄλου παρημελημένου σώματος τῆς πριγκίπισσης.

Τότε ἄλλη πούρα τῆς αἰθούσης ἀνοίγεται ζωηρῶς, καὶ ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἐπιφαίνεται ἡ νεᾶνις ἢν εἶχον ἴδη ἐν τῷ κηπῷ τὴν προτεραίαν. Μοὶ ἔνευσε διὰ τῆς χειρός καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου της ἐπεφάνη μειδίαμα.

— Ή κόρη μου! εἶπεν ἡ πριγκίπισσα δεικνύουσα αὐτὴν διὰ τοῦ ἀγκώνος. Ζηνότοκα, ὁ κύριος ἐδῶ είνε ὡς τοῦς τῆς γειτόνος μας κυρίας Β... Καὶ πῶς ὄνομάζεσθε, σᾶς παρακαλῶ; ('Άκολουθεῖ).

Π. Ι. Φέρμπας

ΕΙΚΩΝΕΣ

Γεώργιος Μιστριώτης

Tοῦ νέου πρυτάνεως τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου δὲ ἐκ πατρὸς πάππος θάνηκεν εἰς τοὺς γενναίους ἐκείνους ἀγωνιστάς, οἵτινες, πρὸ τῆς μεγάλης ὥμην 'Επαναστάσεως ἐπὶ τῶν ὄρέων τῆς Ἀρκαδίας διαιτώμενοι, ἐκόλαζον τὴν σκληρότητα τῶν κατακτητῶν. Ἐν τέλει ὅμως οἱ τύραννοι κατεῖναν διὰ μεγάλων δυνάμεων τοὺς ἐταίρους τούτους τοῦ Κολοκοτρώνη, καὶ ὡς πατήρ τοῦ κ. Μιστριώτη κατέψυγεν ἐντῇ νεανικῇ πλικίᾳ εἰς Μιστρᾶν, θήεν ἔλαβε καὶ τὸ σόνομα. 'Ο κ. Μιστριώτης ἐσπούδασεν ἐν Τριπόλει παρὰ τῷ μακαρίτη γυμνασιάρχῃ Γκινάκῃ, ὅστις ἐνέπνευσεν εἰς αὐτὸν φιλογερὸν ζῆλον πρὸς τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα. Ἐν φέτῳ δὲ τοῦ διετῆς φοιτητῆς τῆς φιλολογίας ἐθραβεύθη ἐν τῷ Ροδοκανακείῳ φιλολογικῷ ἀγῶνι, γράψας δύκωδες σύγγραμμα «Περὶ τοῦ πολιτικοῦ

βίου τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων» καὶ ἔλαβε τὸ χιλιόδραχμον γέρας. Μετὰ δύο ἔτη ἐνίκησε πάλιν δι' ἔτι διγκωδεστέρου συγγράμματος τοῦ «Ιδιωτικοῦ βίου τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων». Διὰ τὴν φιλοπονίαν του δὲ ταύτην ἀπεστάλη ὑπότροφος τῆς Κυβερνήσεως εἰς Γερμανίαν, ὅπου ἤγαπήθη ὑπὸ τοῦ ἔξδοχου καθηγητοῦ Γ. Κουρτίου καὶ τοῦ πρυτάνεως τῶν φιλολόγων τοῦ καθηγητοῦ ημᾶς αἰδώνος Βούκχίου, ὅστις ἐγνώρισε τοῦτον ἐν τῷ φιλολογικῷ ἀγῶνι τοῦ Βερολίνου, ὅτε ὁ κ. Μιστριώτης ἐπιτυχών ἔλαβε καὶ Γερμανικὴν ὑπότροφίαν. Οὕτω δὲ ὁ μέγας ἐκεῖνος ἀνὴρ ἔτιμα τὸν νέον 'Ἑλληνα φιλόλογον, ὃστε διλίγας ὑμέρας πρὸ τοῦ θανάτου του ἐκάλεσεν αὐτὸν ὅπως συζητήσῃ τὴν ἐπικρισιν τῶν προλεγομένων τοῦ Οὐσόλιού ἢν ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ • Ιστορίᾳ τῶν 'Ουρηικῶν ἐπῶν», περὶ ἣς πολλοὺς ἐπαίνους εἶπεν ἀπὸ τῆς σδρας καὶ Γ. Κούρτιος.

'Ο κ. Μιστριώτης ἐπανελθὼν εἰς Ἐλλάδα ἐγένετο ὑφηγητής καὶ κατόπιν καθηγητής τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων. Τὴν ἀξίαν τοῦ ἐπιστήμονος ἀνδρός ἐκτιμήσας ὁ δείμνυστος νομοδιάδακας Ν. Σαριπόλος ἔδωκεν αὐτῷ εἰς σύζυγον τὴν πρωτότοκον αὐτοῦ θυγατέρα Χρυσούλα διαπρέπουσαν ἐπὶ ἀρετῇ καὶ παιδείᾳ.

'Ο κ. Μιστριώτης εὐδοκίμως διδάσκων ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, καταγίνεται ταυτοχρόνως καὶ εἰς ἔκδοσιν 'Ἑλληνων συγγραφέων. Ἐξεδόθη δὲ ὑπὸ αὐτοῦ μέχρι τοῦδε ὄλοκληρος ἡ Ίλιας τοῦ Όμηρου, πέντε Πλατωνικοὶ διάλογοι (Γοργίας, Πρωταγόρας, Λάχης, Ἀπολογία καὶ Κρίτων), πέντε τραγῳδίαι τοῦ Σοφοκλέους ('Αντίγόνη, Οιδίποους τύραννος, Ηλέκτρα, Λίας, Φιλοκτήτης) καὶ ἡ Μήδεια τοῦ Εὐρύπιδου. Τῶν ἐκδόσεων δὲ τούτων κοδμογμένων διὰ πλουσιωτάτων ἐρμηνευτικῶν καὶ κριτικῶν παραπορίσεων, προτάσσονται μακραὶ εἰδαγωγαὶ περιεχόνται συνήθως αἰσθητικάς ἀναλύσεις. Τὰ φιλολογικὰ ἔργα τοῦ κ. Μιστριώτου τιμῶνται καὶ ἀναγνωσκούνται ἀπλήστως καθ' ἀπαδαν τὸν Ἀνατολὴν ὑπὸ τῶν πολυαριθμών εύτοιμων μαθητῶν καὶ ἄλλων λογίων, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἐσπεριαί πολιτείας τιμῶνται, καὶ τοῦτο ἐβεβαύθη κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος, ὅτε κατά τὸν Παγκόσμιον 'Εκθεσιν, γενομένου διεθνοῦς συνεδρίου τῶν φιλολόγων, ἐκ τῶν ἡμετέρων προσεκλήθη διὰ «προσωπικῆς προσκλήσεως», ὅπερ θεωρεῖται ἔντιμον.

'Επ' ἐσχάτων ὅμως συμφορὰ δεινὴ ἐπλήξει τὸν εὐαίσθητον καρδίαν τοῦ κ. Μιστριώτου, στεροπιθέντος τῆς συνζύγου αὐτοῦ, ἥτις ἔζησε καὶ ἀπέθανε παράδειγμα μοναδικῶν ἀφοσιώσεως πρός τε τὰ τέκνα καὶ τὸν σύζυγον αὐτῆς. Εἴθε δὲ νά γίνῃ αὐτῷ μικρὰ παραμυθία ή ἐνδειξις τῆς ἐκτιμήσεως τῶν συναδέλφων του, οἵτινες διὰ τῆς ψήφου των ἀνέδειξαν αὐτὸν πρύτανιν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου. Φ.

Ναὸς Οὐεστμένστερ

'Ο ἐπίσημος οὗτος ναὸς τοῦ Λονδίνου εἶναι τὸ καύχημα τῶν 'Αγγλων καὶ διὰ τὴν ἀρχαιότητά του, καὶ διότι ἐν αὐτῷ εἶναι οἱ τάφοι τῶν πλειστων τῶν βασιλέων τῆς Αγγλίας καὶ τῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν, καὶ ἐν αὐτῷ τελείται ἡ στέψις τῶν βασιλέων. 'Η εἰκὼν παριστᾶ τὸ ἐνδότερον αὐ-